

Do Re mi Es 9

– KENAN KOÇ · 01 Şubat 2019

15 yaşlarında idi henüz. 1965 yılı temmuz ayı. Ortaokulu bitirmiş; Malatya Bölge Ziraat Okulunun açtığı yatılı sınavlarına katılmak üzere uğurluyorlardı delikanlıyı. Tren hareketinde geride kalanların el sallayışlarında; sanki bir daha göremeyecek gibi baktı yaşlı gözlerle.

Bir güne yakın yolculuk sonrası; nihayet Malatya garına ulaşmıştı puslu bir günün akşamüzeri. Giydirdikleri beyaz gömleği nerede ise siyah renge dönüşmüş, adımı yere bastığı halde hala trende gidiyor gibiydi. Etrafına merak, endişe ve korku ile bakarken yanında birden mavi üniforması ile yakışıklı bir adam yaklaştı o insanı rahatlatan sıcacık gülüşüyle. Açtı kollarını “ -Gel bakalım delikanlı” diyerek kucakladı, öptü . O yüzbaşı, delikanlının küçükken amca yerine “ Apça ! “ dediği; babası ile kuzen olan Nihat’tı. Onun sarılışı, sıcaklığı karşısında güvende hissetti kendini bilmediği diyarda. Ve kısa bir taksi yolculuğundan sonra; eve vardıklarında güzeller güzeli, sıcacık sevgisi yüzündeki tebessümlere vurmuş eşi açtı kapıyı. Bir anne şefkatiyle sarıldığı delikanlıyı içeri alıp; yedirip içiren ve daha önceden hazırladığı yatağa götürüp; üstünü örten, saçını okşayan kadın ise yengesi Sevim Hanım’dı.

Hala trende gidiyordu sanki yatakta. Kendini gerilerde ta çocukluğunda gördü birden. Pilot teğmendi amcası; hep onun yolunu gözlerdi yaz tatillerinde. Düğün bayram eder; şenlenirdi çocuk yüreği. “ Apça “ derdi, onun çantasından oyuncaklar çıkarıp vermesini, yine o çantadaki meyveleri arakladığını, şapkasını takıp pozlar verdiğini mahalledeki çocuklara hava attığını hatırladı birden. Uçak kazası geçirdiği, hastanede yattığı haberinde büyüklerinin nasıl koşuşturduklarını ve onun için ellerini açıp çocuk yüreği ile dua ettiğini düşündü sanki dün gibi. O Sındırgı’da tedavi ve müşahade altında iken; hemşire olan hayatının kadını ile tanışmış ve aralarında doğan sevdayı evlenmeye kadar taşıdıkları haberi de hala çınlıyordu kulaklarında. Gökhan ve Hakan adında iki evlatları vardı. İşte; o delikanlı şimdi nice hatıraları yaşayacağı ailenin yanında idi. Ve bu duygularla uykuya dalıp gitmişti bile.

O üzerindeki, yolculuk boyunca siyaha dönen tek beyaz gömleği yıkanmış ve baş ucuna konulmuştu. Bu ince düşünceli yengenin ilk jesti idi. Sonra elbette ki üzerine başına aldıkları onca cici giysiler hafızandaydı. Ertesi gün 2 sün sürecek sınavlar başlayacaktı. Matematikten bir konuya takıldı. Elinde kitabı ve kaynak yoktu. Amcası sıkıntılı halini fark etmiş ve gece 22.30 civarında bütün işyerlerinin kapalı olduğunu bile bile sokağa fırlamıştı bile. Elinde o elzem olan kitabı görünce çok şaşırılmıştı. Sevilen biri oluşu ve üniformasını kullanarak bir kitapçı dükkânını açtırmıştı. İşte o konudan 3 soru çıkacaktı imtihanda. İmtihani kazanmasına vesile olacaktı.

1980 kişi girdi iki gün sürecek oturumlara. Ve o onca kişi içinde 4. olarak sınavı kazanmıştı. Yenge ve amcanın o anki hallerini asla unutamadı. Sınavlara bizzat taksi ile götürüp getirmesine kayıt zamanı okula teslim edişi, velisi oluşu ve evci çıkmasını sağlaması dün gibi hafızanda, gözlerini buğulandırmaktaydı.

Amcası bir gün onu karşısına alıp :” - Biz yoklukla büyüdük, anne baba yok, ama hep mücadele ettik. Madden tek destekçim Babandı. Bütün yıl boyu o meşhur kavanoza her gün para atar, biriktirir ve yaz tatilinde geldiğimde hepsini bana verirdi. Hakkı çok bende. Sen bize emanetsin. İyi çalış,

göreyim seni ." dedi. Bu ahde vefalı meftunu olduğu adam ve eşi; Murat'ın her şeyinde hep oldular. İnsan olmayı, merhametli, sevgi dolu olmayı, Atatürkçülüğü, bu millet ve vatan sevgisini aşıladılar. Oralar da hiç garip hissetmedi kendini; çünkü sıcacık bir yuvaya sahipti. Var gücüyle çalıştı ve hep okul birincisi veya ikincisi oldu.

Okula dönüşlerinde; harçlık verirdi amcası. Ama bunu nedense hep yengesi oda da yokken yapardı. Bir gün ona madeni paralardan üç beş tane harçlık verirken; odaya girdi yengesi ve sordu :” - Nihat sen ne yapıyorsun hayatım ?” . “ - Çocuğa harçlık veriyorum ya canım !” “- O ne öyle utanmıyormusun? Koskaca adama madeni bozuk paralar vermeye. Çabuk kağıt para ver!” diye sitem ve emrederken; amcası “ - Ama hayatım ben bir memur adamım; o kadar param yok ki !” “ -Vardır. Vardır !” diye diretince; amcası arkasını dönüp cüzdanını çıkardı ve kağıt 5 lira uzattı. Ve eğildi kulağına “ - Ulan sakın hepsini harcama, üstünü getirirsin !” demez mi. Bu espriye hala katıla katıla gülmeye devam eder Murat.

Yengesi bambaşka biriydi. Gelen misafirlerinin yanına çıkarmakta sakınca görmezdi hiç. Gelin olma kavramı onda yoktu. Bir anne şefkati vardı . Bir gün gelen misafirlerine çikolata ile yanında küçücük bardaklar da bir şey ikram ediyordu. Ona çikolatalardan istediği kadar yiyebileceğini ama o şişedekine dokunmamasını tembih etmesine rağmen; merakına , tadı ve kokusunun cazibesi de eklenince şişede kalanı bitirmişti bile. Meğer içtiği likörmüş. Sadece odanın döndüğünü ve yengesinin onu kucaklayıp yatağa attığını hatırlıyordu uyandığında. Ve bu olaya birde tuvalette sigara içmeleri eklenince; harika insanla hep sır kaldı aralarında. O da çok iyi biliyordu ki amcası duysa kemiklerini kırardı.

O yaşlarda yaşadıklarınız unutulmaz, öğretilenler rehberiniz olur. İşte bu iki müstesna insanla ilgili anlattığı ve bir yığın anılarında hep iç geçirip durur. Sevgiler özlemlerde daha da büyür. İşte o büyük sevgi yangınındaydı. Maalesef hayat galesi, kimsenin bilemediği taşınan yükler o kadar isteseniz de sizi vuslattan geri koyar. Gerçi hiçbir mazeretin geçerliliği böyle bir vefa ve minnette olmamalıydı.

Eski Malatya denilen bir nahiyedeydi okul. Tamamen erkek öğrencilerden müteşekkil, 300 kişilik bir mevcutlu ve yatılılıydı öğretim ve eğitimi. Kayıt işlemlerine müteakip yerleşti yatakhane de ki koğuşuna. Alt bir ranzayı seçmişti. Altı üstlü 18 ranza ve 36 kişi. Kiminin horlaması, kiminin ağlama seslerinde uykuya dalmıştı, öylesine yorgun ve uykusuzdu. Bambaşka bir yerde, onca kalabalıkta bir başıyordu. Çaresi yok alışacaktı.

Okulun futbol sahasını görünce sevindi, depreşti futbol tutkusu yine ve kendini hiç tanımadığı sahada futbol oynayan gençlerin arasında buldu birden. Ayağında Çarşamba usülü sivri burun iskarpinleri vardı. Top vardı ya gerisini hiç önemsemedi. Dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı yaptığı hareketler, sürat ve çalımlarıyla. İyi bir futbol zekası ve kıvraklığını pazarlıyordu adeta. Sahadaki biri meğer futboldan sorumlu hocalarıymış. Kendini daha ilk günden okul takımının aday kadrosunda bulmuştu bile. İlerleyen zamanda takımın değişmez sağağıydı. Muhteşem asistleri, golleriyile başarmıştı ön plana çıkmayı. Çok keyif dolu heyecanlı maçlarda başarısıyla mutluluklar yaşadı.

Daha ilk seneden sınıf ve okul birinciliği ünvanı onu bütün hocaların tanınmasına vesile olmuştu. Gurbet içinde bir sızı da olsa; amca ve yengesinin çok yakın ilgi ve sevgileri onu ayakta tutuyor

ve alışiyordu gün geçtikçe.